

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XI. De reservatione applicativa & usuali alicujus Peculii ante
professionem Religiosorum possidentium in communi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XI.

*De Reservatione applicativa & usuali alicujus
peculis ante professionem, Religiosorum possi-
dentium in communi, &c.*

QUæres, *An possit dari interdum justa causa in-
directa, ex qua possit professurus in Religio-
nibus possidentibus reservare sibi peculium vel
pensionem, de voluntate Superioris in usus licitos
applicandam, si illud non excessivum, sed mode-
ratum sit intra terminos religiose honestatis.*

*R. 1. Cum P. Marchant. in tribun. Tr. 2. tit.
1. q. 4. dub. 2. resol. 1. Tom. 3. Si accipiatur ly
Sibi possessivè, sive ut possessionem indicat; nul-
lus potest Novitius sibi ullam reservare pecu-
lium, reservatione possessiva; nec ad hoc illi ul-
la causa potest suffragari.*

*Ratio est; quia talis reservatio includit in se
meram proprietatem, sive spectetur in domi-
nio rei, sive in usu-fructu, sive in usu-juris. Mo-
nasterium autem potest in communi possidere;
sed tunc non dicitur peculium. Si in communi
non possit possidere, v. g. Fr. Minor. strictioris
observantiæ, & Capucinatorum; quid ab illis, &
pro illis in legando, vel reservando possit, vel
non possit fieri, vide resolutum exactè à dicto
Marchant. lc. Qui & notat tres potissimum re-
quiri conditiones, ut in ordinibus possidentibus
professurus sibi aliqua reservare possit. 1. Causa
justa & rationabilis. 2. Licentia & dependentia*

Q

realis;

realis, & non ficta à voluntate Superioris. 3. Voluntas Superiorum certa, & legitima.

R. 2. *affirm.* Ad totum quaesitum principale, cum cit. *March. Ludov. Miranda, Eligio Bassae Capuc. &c.* quibus etiam alii bonæ notæ Authores conscientiosi & docti hujus temporis adstipulantur; & praxistimorum Religiosorum, etiam Superiorum id permittentium, immo approbantium positivè. Interim, cum quaestionis termini, & responsionis non sonent universalissimè, sed restrictè; oportebit eos singulatim expendere cum cit. *March.* Dicitur ergo 1. *Interdum*; non enim omni tempore, neque in omni circumstantia loci vel conditionis personarum hoc licet, ut dicatur justa causa; sed v.g. vel ratione belli, aut caritatis annonæ, vini, frumenti, lanæ; item inter hæreticos vel infideles; si persona sit senex, vel debilis, & tamen Monasterio futura valde proficua &c. In his enim vel similibus circumstantiis, non tantum jure poli, sed etiam jure humano leges interpretante, oritur justa causa reservandæ pensionis, & peculii usualis, quæ alio tempore, circumstantiâ, vel conditione personæ, non subsisteret.

Dicitur 2. *Justa causa*; quæ scil. juri divino & humano conformatur, & quæ ex æquitate, & principiis justis deducitur. De qua infra.

Dicit quidem *Navarrus*, posse tolerari peculium, ob grande bonum; sed *H. Casal* dicit non posse tale bonum prævalere bono communitatis religiosæ. Unde hic titulus solus non vide-

tur

tur generaliter justificare concessionem peculiorum.

Dicitur 3. Indirecta; quia non ex directa exigentia naturæ status religiosi, sed ex obliqua, & velut accidentali circumstantia justificatur, v.g. vel inopiæ monasterii, vel exordii adhuc pauperis, ideoque defectu communitatis perfectæ ibi necdum introductæ. In tali itaque casu, jure divino naturali permittente, immo jubente per media naturalia conservationem vitæ, similiter jure humano permittente pro conservatione honestatis statûs, licebit pensionem annuam super hereditate reservare, ne talis exponatur incertitudini honestæ alimentationis, & vestitionis. Quæ causa, ut palam est, non est *per se* annexa statui religioso, *hic enim potius exigeret, in quantum cœnobiticus est, ut communis vita communibus bonis, communi laboritio & corporali, & spiritali, communibusque velut stipendiis servetur, & traducatur.*

Dicitur 4. De voluntate Superioris; quæ debet esse libera, prudens, discreta, charitativa; ut sic indigentia subjecti prospiciat, quatenus tamen terminos honestatis religiosæ & sufficientiæ non excedat.

Dicitur 5. In usus licitos; ut abstrahatur hic à quæstione theologica, quæ ventilat, an Superior etiam ad usus illicitos, inhonestos licentiam validè dare possit, tollendo scil. impedimentum in tali re usuali, quæ est *dissensus Superioris*, ratione cujus nequit validè à solemniter professo unquam expendi, seu alienari. Sufficit

AUREA

autem licentia Superioris (*per se loquendo*) implicita, præsumpta, interpretativa; de qua vide Casuistas, (nisi tamen Constitutiones Ordinis in casu aliud statuunt.)

De peculio sic ritè circumstantionato ita inquit *H. Casal* p. 3. c. 13. *Conditiones & circumstantia, cum quibus in monasteriis peculium Ecclesia permittit, ultra hoc, quòd illud ita limitent, ut vix peculii nomen mereatur, etiam ad vitam communem proximè disponunt, & ad eam paulatim deducunt. Unde tali casu non modò peculium efficitur bonum & licitum, sed etiam in eo potest quis sanctè vivere, si velit.* h. i. Idem p. 4. c. 9. depositum ait permitti à Trid. & ab Ecclesia, dummodo vestiatur omnibus conditionibus; sed, utinam has omnes adjicerent, tunc non tam multa inordinata inde orirentur! Illi Religiosi virtuosè utuntur deposito, seu peculio, qui parati sunt, quantum est ex se, ut, si quid supersit post necessitates suas sublevatas, statim pro communi necessitate, aut alterius Fratris indigentia sublevanda impendatur.

NE. His stantibus ita; cùm peculia solùm liceat reservare *ex accidenti*, & *in casu*; hinc maximè providendum, & attendendum est tam Prælati, quàm subditi, ne ex eorum usu fiat abusus; cujus periculum vix ab illo separari potest hoc tempore, maximè in ingeniis non multùm regulatis, ideoque pronis ad vitæ licentiam subinde exorbitantem. O! utinam hæc vera non essent! *Præstaret, secundùm dictum S. Bonav. supra citatum, tales Religiosos ibi non esse, ubi*

tibi vel non volunt , vel non possunt vivere in
Religiosi ; ne non solum ipsi pereant , sed &
mundani scandalizentur ab ipsis , & perversantur.

Cum quo manet (hoc pace omnium dixerim)
quod illae Religiones minus periculi habeant,
plusque laudis coram Deo, & hominibus, qui
peculia non admittunt, ne Religio scissuram,
aut notam patiatur, aut sensim ad laxitatem di-
labatur.

Non tamen quicumque ineptè colligere aude-
bit ex suprà data responsione, quod, dum ex
tali justa causa permittitur peculium intra ter-
minos religiosae honestatis, etiam eo ipso tali-
bus religiosis desuper concedatur absolutum jus
expendendi in qualescumque usus, aut sine de-
pendentia à Superioris licentia, contra lauda-
biles Ordinum consuetudines. *Nec hoc ipso da-
tur facultas thesauros coacervandi, & sine ter-
mino quasi divitias sibi privatim corradendi,
quovis modo, &c.* Hæc enim omnia præex-
clusa sunt; ne mentiatur ulli iniquitas, dum
solum patrocinari debet vera, & non
palliatâ necessitas.